

fitum, Diospolis inde dictum) *invenit ibi hominem quemdam Paralyticum, nomine Aeneam, ab annis octo jacentem in grabato, quem Domini Jesu Christi nomine invocato, illico paralyticæ restituit sanitati. Quo prodigio omnes ferme Lyddæ & Saronæ incolæ commoti, ad Dominum conversi sunt.*

AERÆ
Vulgaris
Anno 34.

Interea SAULUS, Tarsum uti diximus delatus, *ignotus facie Ecclesiis Judææ, evangelizat fidem in Cilicia, quam aliquando expugnabat; quemadmodum ipsemet testatur in memorata ad Galatas epistola cap. 1. vers. 22. & 23.*

Anno DOMINI XXXV.

TIBERII a morte Augusti 21. & 22.

Ejusd. ab Imp. Proconsulari 24. & 25.

Consules (CAJUS CESTIUS GALLUS,
(MARCUS SERVILIUS MONIANUS.

HOC & sequenti anno XXXVI. SAULUS adhuc in Syria CHRISTI religionem prædicare propagareque pergit. Sed PETRUS peragrata Judæa, finitimisque aditis gentibus, accersitus a discipulis Joppem, Tabitham multis nominibus commendatam mulierem, & in egenos fatis liberalem, vi morbi oppressam, ac fato functam, revocavit ad vitam; ita ut momento temporis scissæ mulierum comæ, flebiles voces luctusque, in lætitiâ verterentur, factis etiam illo miraculo permultis ad Christianam religionem mortalibus, *Actor. ix. 36. & seq.* Quum autem idem Apostolorum Princeps *dies multos moraretur in Joppe apud Simonem quemdam coriarium*, die quadam esurienti jam vescique cupienti ad sextam diei horam, (nefas quippe apud Judæos ad sollempnia festorum dierum prius edere, & gulæ indulgere) mirum cælo prodigium visum. Videre namque sibi visus est expansum cælum, ex eoque *magnum linteum quatuor initiis orisque in terras dimitti*, omni bestiarum, quadrupedum, volucrum, atque serpentum copia refertum, insecta mox voce seu monentis seu imperantis, ut ea occideret manducaretque: *Surge Petre, occide, & manduca, Act. x. 13. & seqq.* Quumque se attrectaturum immunda negaret, tum vocem audire visus dicentis: *Quod Deus purificavit, tu commune ne dixeris*: quod quum iterum ac tertio factum esset, *vas illud*, specimen lintei præferens, cælo recipitur. Colligenti se PETRO, versantique animo, quid ostentum illud portenderet, multa occurrere. Interim

Cor-

Cornelius Romanus, Italicæ cohortis ex sexta Legione Centurio, Cæsaream præsidio obtinens (est autem Cæsarea insignis Phænicæ urbs Joppem inter Doramque secundum pelagus ad Aegyptum vergens, ab Herode Idumæo in Cæsaris honorem condita Olympiade cxcii.) plurimum apud suos indigenasque auctoritate pollebat, habebaturque cum virtutum concursu eximius, tum liberalitate in inopes vir plane illustris, tantoque populo gratior, quanto immanior ceterorum Præsidum avaritia erat. Huic igitur Cornelio tam pie viventi, ad ad nonam Deo fundenti horam preces, divina juvenis forma, hoc est *Angelus Domini*, niveo candore præfulgens visus est, qui & preces ejus, erogatasque pauperibus stipes atque *eleemosynas* Deo acceptas fuisse, sive ut Lucæ verbis utamur, *ascendisse in memoriam in conspectu Dei*, commemorat: proinde accersiret Joppa *Simonem quemdam, qui cognominatur PETRUS*, & quidquid ille imperaret, efficeret. Itaque statim tres armigeros Joppem ad evocandum PETRUM Centurio dimittit, qui ingressi urbem, adstantesque ad *Simonis coriarii* sive futoris *domum juxta mare*, num ibi PETRUS esset, exquirunt. Quibus PETRUS divina præmonitus aura, ultro se illis offert, & quem quærent, se esse confirmat; cumque his una, postera die Cæsaream contendit, excipiturque a Cornelio obviam illi progresso, magno verborum honore & summa veneratione, adeo ut se ad illius pedes adorans prosterneret, *Actor. x. 25.* Sed inhibuit hominem, surgereque jussit SIMON PETRUS, se quoque mortalem esse demonstrans, edoctusque de offento Centurioni oblato, suumque in linteo præmonstratum intelligens; etsi ipse Judæus lege, cum Ethnicis societatem communicare prohiberetur; parendum tamen CHRISTO Domino, impertiendamque cunctis gentibus gratiam ratus, Cornelium cum universa familia sacra baptismatis unda ablutos, in CHRISTI militiam adsciscit, multa de CHRISTI signis, multa de virtute, de potentia, de anastasi, adventuque in terras Sancti Spiritus præfatus: concionanteque adhuc Principe Apostolorum, *cecidit* nimirum, ut ait Lucas *Actor. xi. 44. Spiritus Sanctus super omnes qui audiebant verbum*, magna eorum, qui cum PETRO venerant admiratione, quoniam in exteris quoque incircumcisasque nationes, *gratia Spiritus Sancti effusa esset*, quas tam præclaro munere ditatas, variis loquentes linguis, *Deumque magnificantes, audiebant*. Quamobrem & eos *præputium habentes viros jussit PETRUS baptizari in nomine Domini Jesu Christi.*

AERÆ
Vulgaris
Anno 35.

Anno

Anno DOMINI xxxvi.

TIBERII a morte Augusti 22. & 23.

Ejusd. ab Imp. Proconsulari 25. & 26.

Consules (SEXTUS PAPINIUS ALLIENUS,
QUINTUS PLAUTIUS LÆLIANUS.

REvertenti post aliquot dies Cæsarea a Corneliæ Centurionis domo Hierosolymam PETRO, succensuere Fideles qui erant ex circumcissione, graviterque objurgato, disceptabant adversus illum, quod exteris ad gentes descendisset; usque adeo Judæus populus tantis in illum usque diem immortalis DEI nobilitatis bonis intumuerat, ut effusi a CHRISTO Domino pro omnibus hominibus in ligno sanguinis favorem, aliis cum gentibus communicatum indignaretur; quasi Judææ angusto in angulo, ferventibusque Hierosolymis, & non in Vaticano æternæque Urbis luce staturum habiturumque esset perennem Imperii sedem CHRISTI nomen. At PETRUS (cujus cruore æternum stabilienda in ævum Pontificia Romæ majestas erat) omnibus, quæ ad Corneliæ baptismum pertinebant expositis, redditaque ratione, quoniam CHRISTUS pro omnium gentium nationumque salute mortem obiisset, Judæo-Christianos continuo mitigavit, qui, ut legitur in Actis xi. 18. PETRI verbis auditis, statim tacuerunt; & glorificaverunt Deum, quoniam & gentibus penitentiam dedisset ad vitam. Patefacto jam gentibus Fidei ostio, Cyprii & Cyrenæi quidam viri, Græcis qui celeberrimam Antiochiæ urbem incolebant, CHRISTUM prædicaverunt; & erat manus Domini cum eis; multusque numerus credentium conversus est ad Dominum, Actor. xi. 20. & 21. Pervenit autem sermo (prosequitur divinus historicus) ad aures Ecclesiæ, quæ erat Hierosolymis super istis, nimirum super magno numero Græcorum a Cypriis & Cyrenæis ad Dominum converforum. Miserunt ergo Barnabam quem supra commemoravimus, usque ad Antiochiam. PETRUS autem rursus Hierosolymam derelinquens, Cæsaream primo, mox Antiochiam Syriæ, seu ad Orontem (duodecim quippe hujus nominis urbes extitisse ferunt) pervenerat, ubi Cathedralam Sacerdotii paullo ante memoratum S. Barnabæ in eandem urbem adventum erexerat, quemadmodum pluribus rationum momentis ostendere conati sumus in nostris ad Card-

dinalis Cortesii librum adnotationibus (a). Florens quippe opibus, & pietate illustris civitas per aliquot annos Pontificiam summi Sacerdotis Cathedralam habere meruit, quum nostris adeo benigne foverit, ut in ea primum haud multo post fuerint Christianorum nomen adepti.

ÆRÆ
Vulgaris
Anno 36.

Anno DOMINI xxxvii.
CAII CALIGULÆ I.

Consules (GN. ACERRONIUS PROCULUS,
CAJUS PONTIUS NIGRINUS.

STATUTA, ut modo diximus, a PETRO Antiochiæ Sacerdotii sede, hoc anno & tribus proxime sequentibus, immo usque ad Aprilem anni D. XLII. in Asia se continet, easque regiones perlustrat, quas ipse in prima sua epistola electis advenis dispersionis Ponti, Galatiæ, Cappadociæ, Asiæ, & Bithyniæ missa, commemorat, quum interim Episcopatum Antiochenum retineret. Hoc anno Tiberius moritur die xvi. Martii, eique in Imperio Romano succedit Cajus Caligula.

SAULUS in Syriæ & Ciliciæ regionibus triennio versatus, multis pro CHRISTI fide exantlatis laboribus, ærumnisque passis, Tarsum demum hoc eodem anno revertitur. Barnabas vero cum venisset Antiochiam, & vidisset gratiam DEI, gavisus est, & hortabatur omnes in proposito cordis permanere in DOMINO, & ejus opera apposita est multa turba DOMINO. (b)

Anno DOMINI xxxviii.
CAII CALIGULÆ I. & 2.

Consules (M. AQUILIUS JULIANUS,
P. NONIUS ASPERNAS.

PETRUS in regionibus Asiæ moratur. Antiochiæ vero quum tanta messis quotidie cresceret, & Barnabas cooperario indigeret, quæsit Paulum Tarfi: (eum ad Apostolos PETRUM & Joannem jam ante duxerat anno Dom. xxxiii. ab iisque probatum noverat, & Hierosolymæ cum Hellenistis disputan-

(a) De Romano itinere gestis- nota 9. pag. 20. & seqq.
que Principis Apostolorum lib. I. (b) Actorum xi. 23. & 24.

putantem audiverat): quem quum invenisset, perduxit Antiochiam. (a)

ÆRÆ
Vulgaris
Anno 38.

ANNO DOMINI XXXIX.
CAII CALIGULÆ 2. & 3.

Consules (CAIUS AUGUSTUS II.
LUCIUS APRONIUS CÆSIANUS.

SAULUS itaque a Barnaba ductus Antiochiam, nondum ex discipulorum animis penitus depulso pavore, quem ex ejus immani in CHRISTI cultores odio jamdiu merito conceperant, Barnabæ auctoritate statim omnibus carus extitit. Tanta autem SAULO ad conciliandum sibi mortalium favorem captandosque animos dexteritas inerat, ut nihil supra. Quamobrem unusquisque hominem celebrare, laudareque cum oris dignitatem, tum suavissimos sanctissimosque mores; & quanto truculentior sibi animo vultuque effinxerat, tanto leniorem mitioremque expertus, diligebat. Igitur SAULUS una cum Barnaba integri hujus anni spatio Antiochiæ commorantur, ibique nostri Christianorum cognomine, quum antea Nazareni nuncuparentur, honestantur: sive, quemadmodum legitur in Apostolorum Actis (b); annum totum conversati sunt ibi in Ecclesia (Antiochena scilicet), & docuerunt turbam multam, ita ut cognominarentur primum Antiochiæ discipuli, CHRISTIANI.

ANNO DOMINI XL.
CAII CALIGULÆ 3. & 4.

Consul (C. CÆSAR CALIGULA AUGUSTUS III.
ABSQUE COLLEGA.

IN his autem diebus (prosequitur D. Lucas (c)) supervenerunt ab Ierosolymis propheta Antiochiam: & surgens unus ex eis nomine Agabus, significabat per spiritum (Prophetiæ) famem magnam futuram in universo orbe terrarum, quæ facta est sub Claudio Cæsare. Quam quidem Agabi prophetiam, non ad

(a) Actuum Apostolorum. xi. 25.

(b) Vide Actuum, cap. xi. v. 26.

(c) Ibid. xi. 27. & 28.

ad Claudii Cæsaris tempora, quibus suum habuisse eventum infra videbimus, sed ad hunc saltem æræ vulgaris annum XL. esse referendam, in iisdem ad Cortesium notis (a), ostendimus satis, ut opinor, diligenter. Sanctum autem PAULUM circa hæc tempora raptum fuisse usque ad tertium cælum sive in corpore, sive extra corpus, statui posse videtur, si secundam ad Corinthios epistolam (quam decimoquarto post eundem raptum anno se dedisse profitetur ejusdem epistolæ cap. xii. vers. 2.) ad annum æræ vulgaris LIV. referre velimus. Interea Apostolorum Princeps, Evodio Ecclesiæ Antiochenæ Vicario constituto, Asiaticas civitates Evangelii luce illustrare pergit.

Ab hoc anno incipit altera epocha annorum viginti quinque Pontificatus D. PETRI statuta ab authore Catalogi Liberiani, quæ definit in annum æræ vulgaris LXV. (b). Etsi enim nondum Apostolorum Princeps Romam venerit, eum tamen, collatum sibi a CHRISTO Domino Ecclesiæ capitis munus his temporibus exercere coepisse, memoriæ proditum est, quibus Apostoli distributis inter se Provinciis atque nationibus, PETRO Gallo-græcia, Pontusque, Bithynia, Cappadocia, cum Catanorum gentibus; Andrea Scythia Europea; Asia Joanni; Thomæ Parthia, Arriana, Persis, Margiana, Sufiana, quæque introrsus ad Bactra, ortumque Gangis extenduntur gentes; Matthæo Regia solis & ultima Aethiopum; Bartholomæo India ad Sapolum usque urbem, radicesque Imavi; Simoni Chananæo Ægyptus, Thebes, & quæ illi proxima; Thadæo Mesopotamia Pontusque; Matthiæ gentes Macedonum, Dardanorum, Triballorum, Bastarnarumque, & aliis aliis quum obvenissent regna atque provinciæ, divulgandoque passim evangelio operam darent; in omnem jam terram exiverat sonus eorum, & in fines orbis terræ verba eorum (c).

ANNO DOMINI XLI.
C. CALIGULÆ 4. & CLAUDII I.

Consules (C. CÆSAR CALIGULA AUGUSTUS IV.
GNEUS SENTIUS SATURNINUS.

HOC anno ineunte die 24. Januarii Caligula occiditur, in ejusque locum Claudius occisi patruus nitente milite sufficitur. Porro eundem Caligulam hujus ipsius anni initio

(a) Cortesi de Romano itinere &c. lib. I. nota 9. pag. 27.

(b) Ibid. lib. 2. nota 30. p. 82.

(c) Psalm. xviii. 4.

ÆRÆ
Vulgaris
Anno 40.

AFRAE
Vulgaris
Anno 41.

tio quartum suscepisse Consulatum, eoque die 7. Januarii sese abdicasse, discimus ex Svetonio in ejus vita. Quod autem Caligulae fuerit statim in Consulatu suffectus *Quintus Pomponius Secundus*, colligitur ex Dione, nec non ex *Josepho lib. 2. de bello Judaico*, ubi Claudium ad Imperii culmen evectum narrat *Sentio Saturnino*, & *Pomponio Secundo* Consulibus. His praemissis, ad Antiochenam civitatem revertamur, in qua *Christiani* mirifice aucti, magnumque ubique nomen adepti, appetente jam ingenti rerum omnium penuria, Agabi ex ore anno proxime elapso denuntiata, in medium pro rata facultatibus prolatis, occurrendum statuunt piorum necessitati, scilicet, ut legitur in Actis Apostolorum (a), prout quis habebat, proposuerunt singuli in ministerium mittere habitantibus in *Judaea* fratribus, munusque SAULO ac Barnabae id injunctum, quos universo in conventu virtutum concursu admirandaque pietate praecellentes intelligebant. (b)

Anno DOMINI XLII.
S. PETRI Pontificatus Romani I.
CLAUDII Cæsaris 2.

Consules (TIBERIUS CLAUDIUS GERMANICUS AUGUSTUS II.
(CAJUS CÆCINA LARGUS.

Idem temporibus Ecclesia, Judæorum scelere turbata, gravissimum Hierosolymæ vulnus accepit sub Herodis Agrippæ ditione, occiso *Jacobo fratre Joannis*, gladio, ac PETRO, qui diebus azimorum ad eam urbem venerat custodiæ tradito circa initium Aprilis, in dubioque versato capitis discrimine (c). Sed, quoniam ad hunc locum est devenum, non alienum abs re erit, quot fuerint Herodes, ad claritatem historiæ paucis explicare. Antipater Idumæus inter suos nobilissimus, commendatusque propter egregii nominis opinionem, a Cæsare Dictatore occiso jam Ptolomæo profligatoque Alexandrino bello, Cyprim Arabum Regis filiam matrimonio sibi junxit, ut per paternas opes clarius enitesceret, potireturque Judæa, in quam jamdiu oculos conjecerat, discordia Hircani, & gentis pervicacia levitateque adductus. Huic inter alios *Herodes* filius nascitur, insignis virtutis prudent-

(a) Cap. xi. vers. 29.

(b) Ibid. cap. xi. vers. 30.

(c) Vide Actor. XII. 1. 2. U
seqq.

dentiaque haud spernendæ, veluti qui in ipso juventutis flore, Galilææ provincia a prædonibus liberata, Ezechiaque prædonum duce capto, Judææ regnum accepit, confirmatumque illi postea ab Octaviano Augusto, terribile finitimis & eventu & virtute reddiderit sua. Neque enim solum latrones stravit Arabesque disjecit, sed factum etiam arrogantiamque compressit Judæorum, qui nulla prope in Deum reverentia obstricti, beneficiorum immemores, conculcatisque patriis legibus, postquam Romanis sub armis servitum ierant, pervicacia animorum, & multo odiorum incendio vastabantur. Sed tamen *Herodes* domestico dissidio infelix, *Mariamnes* uxoris cæde, ac tot millium infantium *Bethleemiticorum* a bimatu & infra cruore faginatus, penitus execrandus, interiit, successoremque habuit *Herodem Antipam* (a) Magni Herodis ex *Cleopatra* foemina *Jerosolymitana* filium, pari crudelitatis nota infamem, sed virtutibus inferiorem. Hujus immane scelus, detestandamque feritatem *Joannis Baptistæ* in juventæ robore detrucantæ cervix ostendit, quando incesto pudendoque *Herodiadis*, *Philippi* fratris quondam conjugis amore inflammatus, ad exsaturandam scelestissimæ nuptæ inmanitatem, in puellæ saltu obligata temere dextera, innocentissimi *Prophetæ* sanctissimique *CHRISTI* Precursoris sanguinem exorbuit, elusa quoque ejusdem *CHRISTI* Domini divinitate veste purpurea, ac dedecoroso sceptro, inter chachinum aulæ exercitusque. Sed in eum brevi post tempore, justa fulminante Numinis ira, magnis ab Arabis affectus incommodis, dejectusque regno a *Cajo Caligula*, in exilio misere obiit (b). Tertius *Herodes*, *Agrippa* dicitur, *Aristobulli* & *Mariamnes* filius, & Magni Herodis nepos, Romæ diu *Tiberio* imperante catenis oneratus, sed mox re Romana in *Caii Germanici Drusi* filii nutum translata, in Judæam cum sceptro dimittitur, addita *Lysaniæ* etiam *Tetrarchia*. Hic igitur *Agrippa*, mala Judæis obsecundandi libidine obcæcatus,

P 3

quos

(a) Nomen Antipas idem est ac Antipater, quod redditur æqualis seu comparandus patri. Nomen Ebraicum huic correspondens videtur esse אבי אבי, id est iste meus est pater, sive patris loco habebitur.

(b) Quo potissimum anno He-

rodes Antipas diem clausit, incertum. *Josephus* lib. 2. cap. 16. de bello Jud. narrat, illum in Hispania exulem occubuisse. *Cajus* fortasse, qui altero anno ab exilio Antipæ Lugdunum in Galliam venerat, locum exilio destinatum commutaverat.

AFRAE
Vulgaris
Anno 42.

AE R A E
Vulgaris
Anno 42.

quos Christianis iratos infestisque intelligebat, Jacobum Majorem Zebedæi filium & Joannis Evangelistæ fratrem gladio, ut diximus, interfici jussit; eoque mortuo, inde PETRO vincula injecit, ut post Paschales dies, Judæorum voluntati traderetur; illiusque cruciatu corporis, furentis populi ora oculosque exsaturaret. Nec in carcere detentum supremum Ecclesiæ magistrum, duobus militibus septum, geminaque revinctum catena, (custodibus aliis carceris portam observantibus) publicæ assiduæque piorum preces destitutum apud DEUM sinebant; quum nocte, quam spectaculi dies subsequeretur, placide dormienti (sic enim in DEO spem suam collocaverat, ut summi in quo versabatur discriminis oblitus quodammodo videretur) Angelus Domini cælo missus repente assistit: & lumen resulsit in habitaculo: percussaque latere PETRI, eum experrectum, velociter surgere, vesteque circumdari, & se sequi jubet. Ille, decidentibus catenis (a), libera dexte-

(a) Catenas, quibus PETRUS oneratus fuit jussu Agrippæ, quæque ad vocem Angeli deciderunt, summa semper religione Ecclesia venerata est. Festum PETRO IN VINCULIS diem, Kalendas Augusti Latini dedicarunt. S. Augustinus serm. 103. Append. n. 5. tradit, horum vinculorum ferrum, auro pretiosius in Ecclesiis JESU CHRISTI haberi; tantoque obsequio erga illa tenebatur S. Chrysostomus hom. 8. in Ephes. ut longum obire iter ad ea invisenda optaret. Earum catenarum alteram haberi Romæ, vetustissima traditio est sexti seculi scriptorum testimonio firmata, & jam inde saltem a seculo quinto Templum ibi S. Petro in Vinculis dedicatum erat; quod egregie ostendit Florentinus in notis ad Martyrolog. pag. 713. Mos deinceps obtinuit mittendi erasum e catenis PETRI & PAULI

pulverem, in Crucibus vel clavis aureis repositum; quibus non raro DEUS ad ingentia prodigia usus fuit. Ipsi per se Pontifices Maximi pulverem hunc e sacris catenis eradebant. Justinianus Imperator Hormisdam Papam rogavit, ut aliquid sibi concederet, si fieri posset, e PETRI catenis, apud Labbeum tom. 4. Concil. p. 1515. S. Gregorius Magnus lib. 5. ep. 6. nonnihil ex hoc pulvere mittens ad regem Chidbertum, prodigia simul, quæ per pulverem illum DEUS edebat, commemoravit.

Apud Græcos dies XVI. Januarii sacra est uni ex catenis, quibus PETRUS Jerosolymæ ab Agrippa oneratus fuit. Colebatur Constantinopoli in ædícula S. PETRI intra Templum S. Sophiæ, eademque die confluentibus ad id populis, solemniter monstrabatur. Legimus in Breviario Romano,

AE R A E
Vulgaris
Anno 42.

dextera, veluti objectum oculis ostentum, Angelum sequebatur, nec prius conceptæ de facti veritate eximitur dubitationi, quam primis secundisque præteritis excubiis, portaque ferrea, quæ ducebat ad civitatem, quæque ultro aperta est eis, tuto in loco, abeunte jam Angelo, consistit. Quamobrem, recollecto animo, ad seque reversus, summas Domino gratias agens, quod se per Angelum suum ab Herodis impietate, omnique expectatione plebis Judæorum eripisset, domum Mariæ matris Joannis, qui cognominatus est Marcus, petit; in qua plures discipuli congregati in precationibus afflictabantur. Nec pulsanti ostia nota voce, Rhodæ puella e fenestra prospectans adaperuit, sed elata gaudio, rem ceteris enuntiat, nequaquam habita illi fide: quum demum expansis foribus, in medium incolumis illatus PETRUS, dubium mœroremque pepulit. Quibus obstupescentibus simulque præ gaudio plaudentibus, tacere jussis, quomodo ab Angelo liberatus esset narravit, præcepitque ut eadem Jacobo & fratribus renuntiarent. Quo facto, ea domo egressus, abiit in alium locum (a). Quæ omnia secundo hoc Claudii anno contigisse, optime animadvertit Cortesius noster (b). Siquidem D. Lucas (inquit loc. cit.) descripta famis acerbitate, qua sub eo Principe per universum orbem laboratum est, statim subjunxit tempus illud, quo famis invaluerat, nec illud postea accidere potuit, quando, ut Josephus & Hegesippus scribunt, tertio Claudii anno Agrippa ipse, qui PETRUM

P 4

con-

mano, Eudoxiam Augustam, uxorem Theodosii junioris, quum Hierosolymam venisset anno D. 439, secum retulisse geminas catenas PETRI, & ex iis alteram in Templo Constantinopolitano collocasse, alteram vero ad filiam Eudoxiam, uxorem Valentiniiani III. misisse; quæ deinde in Templo Romæ ab Eudoxia condito in Monte Esquilino, (de quo in sequenti Monumentorum Appendice c. VIII.) fuit consecrata. Additur, catenam Constantinopoli relatum, alteri Romæ servatæ (ipsa eadem erat, qua PETRUS Romæ sub Nerone vinctus fuit) adnotam, ita

cum illa coaluisse, ut ex duabus una redderetur. Sed de his omnibus satis diligenter eruditeque egit vir apprime doctus D. Michael Angelus Monsacrati Canonici Regularium S. Salvatoris Abbas Generalis in libro, quem de templo S. Petri ad Vincula, catenisque in eo servatis conscripsit, quemque in ejusdem Appendicis cap. VIII. laudavimus.

(a) Vid. Act. cap. XII. a vers. 1. ad 17.

(b) De Romano itinere gestisque Principis Apostolorum lib. 1. pag. 28.